

Bogár László: Kína-szindróma

2014 október 10. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A Hongkong ürügyén kibontakozni látszó újabb súlyos globális konfliktus ugyanazoknak az összeütközéseknek egyik eleme, amelyeknek Ukrajna szétroncsolását is köszönhetjük.

Valójában olyan évszázadok óta tartó stratégiai konfliktus ez, amelyet egyfel?l a Nyugat globális dominanciáját

megjelenít? angolszász birodalom, másfel?l e hatalom földi uralmát egyre nyíltabban megkérd?jelez? er?k – egyel?re laza és heterogén – „nagy koalíciója” testesít meg. A hanyatló birodalom minden megmaradt energiáját és er?forrását arra igyekszik összpontosítani, hogy meger?sítse hegemóniáját, és megrendszabályozza mind „elkóborlásra” hajló nyugat-európai szövetségeseit, mind meger?södni látszó riválisait.

Ez utóbbiak között els? helyen – evidens módon – Kína áll, de Oroszország és az iszlám világ is meghatározó szerepet játszik. Így aztán aligha véletlen, hogy ez a nyugati birodalom az iszlám világot az „arab tavasszal”, a volt Szovjetuniót a narancsos, rózsás, szegf?s forradalmakkal, Kínát pedig eddig f?ként Tibetben, most pedig egyre inkább Hongkongban szított megmozdulásokkal igyekszik szétzilálni. E destabilizálás f? célja értelemszer?en az, hogy lekössék a potenciális riválisok minden létez? energiáját, és így lehetetlenné tegyék számukra, hogy a birodalommal szemben valóságos kihívóként léphessenek fel. Mivel a globális média a birodalom totális ellen?rzése alatt áll, mi több, genezisénél fogva birodalmi „fegyverként” m?ködik, már mélyen bevéste azt a végzetes sztereotípiát, amelyet most megpróbálok röviden felvázolni.

E – primitív – mentális séma szerint tehát a Nyugat – vagyis az amerikai birodalom, illetve az ?t üzemeltet? megnevezhetetlen, „nem létez?” világer? – a történelmi „jó” megtestesülése, a demokrácia eltökélt híve és szelíd terjeszt?je szerte a világban. Ezzel szemben riválisai, tehát f?ként Kína, Oroszország és az iszlám országok a diktatúra és elnyomás képvisel?i, ezért a birodalom feladata e népek „szabadságának” helyreállítása.

Mindez azért tragikomikus, mert egyfel?l a legkevesebb, amit mondhatunk, az az, hogy a Nyugat az elmúlt évszázadok során minden rendelkezésére álló alkalommal igyekezett a lehet? legbrutálisabb függésbe hozni, illetve kifosztani ezeket az entitásokat. Ami Kínát illeti, noha évszázadokon keresztül gazdaságilag és katonailag egyaránt sokkal er?sebb és hatalmasabb volt, mint a Nyugat egésze, soha fel sem merült benne a Nyugat alávetésének az elképzelése. Ezzel szemben viszont a Nyugat az ópium szabad kereskedelmének megsértése ürügyén két menetben is olyan megtorló háborút indított ellene, amelynek egyetlen célja Kína egyszer? és nyers kirablása volt, amit aztán mintaszer? következetességgel véghez is vitt. Vagyis a Nyugat birodalmának magát szelíd, jóságos, demokratikus óriásként ábrázoló önképe inkább csak mint primitív, vásári bohózat értelmezhet?.

Csak zárójelben jegyezném meg, hogy Hongkongot éppen e rabló hadjárat során szakították el Kínától, mégpedig

er?szakkal, így vele kapcsolatban a Nyugat részér?l a „demokrácia” emlegetése, s?t egyenesen követelése inkább a burleszk kategóriájába tartozik.

Az „arab tavasz” vagy az ukrán forradalom tapasztalatai egyértelm?en bizonyítják, hogy ezek a jól láthatóan professzionálisan megtervezett és kivitelezett m?vi forradalmak csak pusztító polgárháborút, még nagyobb nyomorúságot és káoszt hoztak magukkal. Ezenkívül egyéb hasznukat nemigen látták a felheccelt és saját magukat még mélyebbre taszító tömegek. Az ugyanis, hogy az egyik ócska, korrupt oligarchiát leváltja, felváltja egy másik, ugyanolyan ócska, korrupt oligarchia, nos, ez még nem feltétlenül jelenti a demokrácia apoteózisát. Ráadásul ha csak nyomor, pusztulás és a még brutálisabb kifosztás az eredményük ezeknek a forradalmaknak, akkor nehéz lenne elképzelni ugyanezeket a változásokat a demokrácia örvendetes elmélyüléseinek.

Kínát az elmúlt háromezer év során mindig hierarchikus elit vezette, vezeti, és minden okunk megvan azt feltételezni, hogy ez a jöv?ben sem lesz másként. Ennek az évezredes szervez?dési rendszernek legfeljebb a felszínét karcolta meg az a sajátos, rövid epizód, amely önmagát kommunizmusnak nevezte. Ám a nyolcvanas évek során e roppant dimenziójú középs? birodalom – ahogy Kína magát nevezi – lassan elkezdte lezárni ezt a kommunizmus nev?, hosszú polgárháborút – amelyet mellesleg szintén a Nyugat brutalitása provokált ki, hisz a kommunisták legf?bb stratégiai célja a Nyugattól való teljes elzárkózás volt.

Az elmúlt harminc év során Kína ?si, szakrális talapzatra épül? birodalma elképzelhetetlenül robusztus, deszakrális, nyugatias szuperkapitalizmussá vált, s most mintegy saját fegyverét fordítja a Nyugat ellen. Hogy ez némi – egyébként jogos – aggodalommal tölti el a Nyugat birodalmának urait, az teljesen érthet?. Az is, hogy a kísérlet sikerét bármilyen áron – most éppen egy Hongkongban kirobbanó polgárháborúval – próbálják megakadályozni. Ám ami a leginkább érthet?, az, az, hogy Kína uralmi elitjei ezt aligha fogják tétlenül szemlélni. És ahogy ez kinéz, nekik van és lesz igazuk.

Bogár László – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!
www.flagmagazin.hu]]>

Ajánló